

het badseizoen zijn eenige schilderijen van den Belg Lambert, die ons velerlei poezele juffers in honneponnige badtricot laat zien, maar dit schouwspel meer dan met schilders-oog met dat van den handigen amateur aanziet. Het is het gevaar van tentoonstellingen met een zoo aantrekkelijken titel, dat ze zulke attracties behoeft en zoo-doende buiten het terrein treedt, waar de kunst om zich zelf wordt beoefend en ge-waardeerd.

Daartegenover zijn de strandscènes van Garf, Ernst Leyden en Harry Kuyten werkelijk schilder-impressies, waarbij het kleurig, levendig gedoe in de zon tegen hemel, zee en strand den kunstenaar boeide en hij eerlijk trachtte zijn impressies te geven. Harry Kuyten, dien men op deze exposities reeds meermalen mocht ontmoeten, geeft evenals Lambert veel naakt te zien, maar hij bekijkt het om de pracht van licht en stof, hij schildert het werkelijk, geeft geen verleidelijke poppetjes als de ander. Brutaal laat hij het zonlicht in zoo'n bosch (men baadt ook elders dan in de zee) op een been vallen en het roodkleuren, of hij doopt de lichamen in een blikkerend, vochtig licht. Ernst Leyden is meer tonalist, hij geeft een wagen weer, groengeverfd, met de paarden in hun donkerte er tegen aan, alles gezien in een weelde van licht dat kaatst tegen de zee en het strand, en waarin zich meerdere lichte, schier doorzichtige figuren bewegen. Garf's stranden laten ons, kleiner, bonter het levendig gedoe van de krioelende figuurtjes op het blonde zand zien. Maar de badplaats is, als gezegd, de eenige niet, waar men een bad kan nemen. De bekende groote, wat uit de proporties gerukte figuur van Jan Sluyters (een mooi, fel stuk), sponst zich binnenkamers af. De badkamer zelf, de Moorsche, met weelderig mozaiek, wordt door Gerard Muller geportretteerd, wat gladjes en geestdriftloos. Anderen, als Jan Visser, geven het groote badpanorama, de zee zelf, evenwel zonder baders; hij bestudeerde

in deze opmerkelijke studies, die intusschen reeds herhaaldelijk zijn tentoongesteld, den golfslag en het licht dat erop valt en breekt en zich verdeelt, op origineele wijze. Filarski's werken geven ook alleen het tooneel van de bedrijven, die door anderen met zoo verschillende bedoelingen worden afgebeeld, het strand, op de hem eigen, koel-analyseerende wijze. De figuur van Bieling een moderne wiens uitingen we overigens, na de ondervindingen op de tentoonstelling de Bloem, hebben geleerd te volgen, is niet zeer belangrijk. Het „pootjes-baden” is niet vergeten, het vaak weinig smakelijke schouwspel van zich aldus vermakende families is door Van Ishoven geteekend, de indruk is vulgair genoeg, maar de typeering toch te weinig doorgevoerd.

Variatie is bij deze tentoonstelling wel gezocht, maar het onderwerp schijnt niet zoo vol en zoo intensief behandeld te zijn als sommige andere reeds hier behandelde. Impressies van het strandleven, die dus niet met het „bad” in engeren zin (ook het in zee baden is hier bad in engeren zin, waar blijkbaar met het bad ook bedoeld is de badplaats, het „Kurort”) te maken hebben, waren nog, ter vergelijking die van Isaac Israëls, verder ken ik er van Van Raalte. Afwisseling zou nog gezocht kunnen worden door afbeeldingen van het modderbad, maar dat is misschien minder geschilderd, het Turksche bad en het badplaats bezoek, dat bestaat in het drinken van de geneeskrachtige wateren. Zooals ze is, raakt deze tentoonstelling wel veel aan die van Het Naakt; is er te zeer een herhaling van. Maar exposities als deze hebben toch het voordeel, dat sommige schilders er zich eens, buiten het gewone tentoonstellingswezen, kunnen laten volgen in hun ontwikkeling. Schilders als Leyden en Kuyten zijn onder deze reeks onder gebracht, met hun frischheid, die bewijst dat men ook buiten het meer dogmatisch-moderne, de kunst kan doen voortleven.